

Карасевич С. А.,

кандидат педагогічних наук,

старший викладач кафедри

спортивних дисциплін

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ГРА ЯК ЗАСІБ ДЛЯ ГАРНОГО ЕМОЦІЙНОГО НАСТРОЮ У ДОШКІЛЬНЯТ

Гра – то найчистіша й найдухотвореніша діяльність дітей. В ній заховано джерело добра; вона, коли її не попсовано зовнішніми впливами, найкраще полірує душу дитини і зміцнює її тіло. Фрідріх Фребель

У психологічній, педагогічній та методичній літературі звернено увагу педагогами, психологами, дослідниками (Н. В. Андрощук, П. П. Блонський, Е. С. Вільчковський, Є. П. Ільїн, С. Д. Максименко, В. О. Сухомлинський та ін.) на виховання через гру і контролювання емоцій у дошкільників.

Мета статті – довести, що гра це один із засобів для гарного емоційного настрою у дітей дошкільного віку.

У психологічному словнику В. Б. Шапар трактує гру як форму діяльності в умовних ситуаціях, спрямована на відтворення і засвоєння суспільного досвіду, зафіксовано в соціально закріплених способах здійснення предметних дій, у предметах науки і культури. У грі як особливому виді суспільної практики відтворюються норми людського життя і діяльності, підпорядкування яким забезпечує пізнання і засвоєння предметної і соціальної дійсності, а також інтелектуальний, емоційний і моральний розвиток особистості... [2, с. 79].

В іншій психологічній енциклопедії О. М. Степанов пише, що «емоції» це психічні стани і процеси, в яких відображається безпосереднє, ситуативне переживання життєвих явищ, зумовлене їх відношенням до потреб суб'єкта. Емоції виникають як узагальнена чуттєва реакція у відповідь на різні за характером екзогенні та ендогенні сигнали, які зумовлюють певні зміни у фізіологічному стані організму – породжують у свідомості людини не образи предметів і явищ, а переживання.

Емоції диференціюють на два полярні класи:

- 1) позитивні, зумовлені сприятливими для організму розвитком подій або позитивними впливами, а тому спонукають суб'єкта до їх збереження;
- 2) негативні, які стимулюють активність організму, спрямовану на уникнення або усунення шкідливих впливів [1, с. 120–121].

Для перевірки теорії, що гра є один із засобів для гарного емоційного настрою у дітей, використати можна тлумачення кольорів Т. Титаренка та Д. Парфенова. Діти, вибираючи один або декілька кольорів, які кожному подобаються, перед грою та після неї, цим показують свій настрій: *чорний колір* – знак депресії, невпевненості, постійного переживання нещастя; коли до чорного приєднати ще один-два кольори, це свідчить, що такий стан тримається не постійно; *сірий* – сум, погане самопочуття, емоцій страху, гніву; *коричневий* – колір землі, знак фізичного самопочуття: захворювання, біль, втома, що заважають сприймати реальність; *зелений* – колір природи, стан вибору, переживання; відсутність цього кольору: панічна боязнь труднощів, нових справ; *синій* – колір неба й моря; темний відтінок: депресія, висока чутливість, потреба ніжності, душевної теплоти; світлий тон: висока чутливість й делікатність, якщо синій колір відсутній: легковажність почуттів, невпевненість у своїх діях; *жовтий* – спокій, благополуччя, інтелекту; відсутність цього кольору: небажання спілкуватися який час, песимізм; *рожевий* – знак цвітіння, безтурботного життя; відсутність кольору: напруженість; *вишневий* – нереалізовані сили, думки, заздрощі до успіхів інших людей; *червоний* – пристрасть, альтруїзм, афект,

авторитарності, комунікабельності; відсутність цього кольору: передчуття неприємностей, страх перед ними; *пурпуровий* – духовність, вірність ідеалам, довірливості, захоплення магічними науками; *фіолетовий* – делікатність, колір гармонійних людей; відсутність: переживання своїх помилок у стосунках з іншими людьми [3, с. 23–24].

Отже, можна зробити висновок, що гра є одним із ефективних засобів для гарного емоційного настрою у дітей дошкільного віку. Це положення легко можна перевірити через тлумачення кольорів Т. Титаренком та Д. Парфеновим.

Список використаних джерел:

1. Психологічна енциклопедія / Автор-упорядник О. П. Степанов – К.: «Академвидав», 2006. – 424 с.
2. Шапар, В. Б. Психологічний тлумачний словник. – Х.: Прапор, 2004. – 640 с.
3. Якимчук, Г. Проективні методи як засіб саморегуляції // Психолог, № 46, 2007. – С. 22–26.